

Németh Gábor Dávid

## TAKAR

rám néz és az van a szemében  
hogy én még biztos évtizedekig  
élni fogok

a tereken éppen lapra szerelik  
a karácsonyt

maradt a vállamon a szemöldökéből  
néhány szál amiket pár napja tépkedett ki  
amíg le nem fújja őket a szél csak  
annyit tudnak takarni amennyi belőle hiányzik

kilenc hónap alatt derült ki hogy ugyanaz  
a vércsoportunk

végül már imádkozott volna de túl sok  
filmet nézett  
nem tudta hogy illik  
magában vagy hangosan kimondva

## VACSORA

Húztál egy képzeletbeli vonalat  
a lábaddal és azt mondtad nem  
léphetem át.

A radiátor mellett tavasz volt,  
de te reszkettél, mert megígérted,  
hogy egy télen majd eljössz velem  
egy kétezer éve elsüllyedt hajó  
roncsaira vacsorázni.

## SZOBAFOGSÁG

Kinézett az ajtó keskeny üveglapján,  
valami mozgásra számított, családi zajokra,  
de csak magát látta a könyvespolcra  
támasztott képen.

Este habfürdőt rakott a kádba,  
hogy ne kelljen látnia önmagát.

Mintha a túlvilágról kiabált volna, hallotta  
anyja hangját: Ha bocsánatot kérsz, kijöhetsz!

## CSÖPÖG

Azt képzeltem, hogy egy emeletes ágyon  
fekve beszélgetünk, az még belátható távolság,  
biztos lehetek benne, hogy hallasz. Magamról  
kezdek el beszélni minden mondatban, mégis  
veled fejezem be. Te csak hallgatsz, a némaságod  
csöpög, mint az infúzió, az ereim pattanásig  
feszülnek.

Azt hittem, a halálod azt jelenti, hogy vádolhatom  
majd magam, a megbocsátást remélve.